

COR AGRE

Esports d'elit

Diumenge passat, a la termal vila de Caldes de Malavella, van organitzar, en el marc de la Segona Festa de l'Aigua, el primer concurs de bevedors d'aigua amb gas, en què els rots dels participants també puntuaven. No és el primer cas de certàmens relacionats amb sonoritats corporals: a l'Empordà, ara no recordo quin poble ja va per la segona edició del concurs de pets. Ara ja el recordo: és Sant Llorenç de la Muga. Els que són més sentits que una veïna deuen considerar aquestes manifestacions populars una demostració de mal gust, una sorollosa vulgaritat. Personalment,

A tots els pobles, barris i ciutats n'hi ha que excel·leixen en alguna disciplina esportiva, gent amb habilitats prodigioses malaguanyades perquè la seva especialitat no està de moda o no ha fet fortuna entre les masses. És injust, per exemple, que per saber fer una cosa tan absurda com ara ventar coces amb els peus a una pilota amb certa habilitat, molts s'hi puguin fer la barba d'or, mentre que altres esforços joves capaços de la proesa d'escopir pinyols d'oliva a tres o quatre metres de distància (aviat és dit, proveu-ho) només trobin una glòria discreta i efímera en el concurs anual de llançament de pinyols de les Festes del Tura

d'Olot on, per cert, també es competeix en la modalitat de llançament de pals de fregar amb la mateixa anònima fortuna. Tot és relatiu, per tant, en el món de la competició. I ja se sap que l'èxit sol arribar gràcies a un u per cent de capacitat i un noranta-nou per cent de sort. Per això caldria respectar, de la mateixa manera que es respecta posem per cas, en Ronaldinho, els nostres abnegats roters, llufaires, escopidors i llançadors de pals de fregar. Ben mirat, són el futur del nostre esport patri, la nostra esperança nacional. M'explico: he fet una cerca a internet i no

Concurs de bevedors d'aigua amb gas, a Caldes de Malavella. / J. TRILLAS

he trobat entranyable i altament reivindicable. D'entrada, és una mostra com una altra de música autòctona d'arrel popular. Encara recordo un company d'escola que cantava l'himne del Barça sencer fent rots. En aquell cas eren eructes propulsats per la ingesta d'una beguda de cola. Ens hi fotíem un tip de riure, tot i que quan arribava al del «Barça, Barça, baaaaarça!» sempre estava a punt d'ennuegar-se.

A banda de la importància musical, també hi ha l'esperit esportiu. No es neix pas ensenyat per llufar-se o rotar. Tots en coneixem les nocions bàsiques, però calen moltes hores de perseverant entrenament per assolir un cert nivell.

he trobat que existeixi cap federació internacional en aquestes disciplines que impedeixi, explícitament, la participació en competicions de seleccions que no pertanyin a un país reconegut per l'ONU. O sigui que, amb una mica de sort i molta discreció, els catalans podem esdevenir socis fundadors del Comitè Olímpic de Rots (COR), de l'Associació Internacional de Pets amb Cua (AIPC) o de *pinnyòling*, un genèric amb el qual els llançadors de pinyols d'oliva podrien eixamplar el ventall de disciplines incorporant-hi les cireres, els albercocs i, els més entrenats, els préssecs de vinya. No és futbol. Ni tan sols hoquei. És el que hi ha.

Carles Ribera

Periodista [cribera@presencia.com]

PARELLA DE FET

EL VERS

L'avís important

Camines pel carrer Nou
amb un cartell vell
clavat sota el clatell
que avisa que tanques
pròximament per defunció.

Tots els maniquís tan prims
de totes les *boutiques*
llegeixen l'avís
a través dels vidres gruixuts
dels aparadors.
¿Ho saben, els vius,
que la sang dels morts

té gustet de clorofil·la
abans de tintar les boques
d'una glopada?

¿I que la flaquesa
et torna el cap de suro
i les cames de filferro
i t'apaga la llum dels ulls?

Dus un avís important
clavat a l'esquena
(la notícia de la teva vida):
mor d'un pulmó foradat...

BESTIARI FANTÀSTIC

El cavall fort

Un dels éssers més il·lustrats que conformen la fauna del país és el cavall fort, un dels pocs animals, si no l'únic, que saben llegir. Des de ben petit, el cavall fort s'entreté els capvespres amb la lectura de breus episodis de la història del país, rondalles i contes d'arreu del món, còmics seriats o finits i amb la resolució de petits problemes intel·lectuals. L'aparència del cavall fort és força singular, amb un nombre indeterminat de cames separades, i tants caps com culs. Té dues esquenes, una de recolzada a la paret i l'altra, segmentada, mirant al sol i entomant el pes

dels genets rivals. Es calcula que el cavall fort té entre quaranta i cinquanta anys. Va néixer als patis de les parròquies dels bisbats de Vic, Girona i Solsona i, ara com ara, galopa desbocat per les terres virtuals. El cicle vital del cavall fort és de quinze dies, el temps que triga a regenerar-se per dins i per fora. Si se'n té bona cura, els exemplars vells es poden conservar i, aleshores, el cavall fort s'agrupa per afinitat generacional i queda rel·ligat sota una capa verda o vermella que li fa de coberta. El millor amic del cavall fort és el tatano. En lloc de ferradures, el cavall fort sempre ha calçat xiruques.

Josep Maria Pasqual / Jordi Soler

Textos [jpasqual@presencia.com] / Dibuxos [jsoler@presencia.com]